

ARNHEMSCHE COURANT.

ZONDAG 2 AUGUSTUS.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels; / 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

De prijs d'eer Courant, die gefegelt vijfmaal weke wordt uitgegeven, en wel op Dinsdag, Woensdag, Vrijdag, Zaterdag en Zondag, is / 1.00, behalve de drie anamden, die oprecht worden betaald.

De onderteekening van den gouverneur van Overijssel.

De onderteekening gewogen aan het besluit der staten dier provincie, waarbij verbeteringen gebragt zijn in het reglement omtrent de wijze, waarop de provinciale staten hun gezag en hunde magt uitoefenen. Dit is voor niemand een verlies dan voor het archief van het departement van Overijssel zaken, dat nu een graaf van dien heer minder zal tellen. Had hij gedaan, gelijk zijn ambtvoort in Utrecht, en het vooraf gezegd, dat hij op hoog bevel, een besluit als het voorgedragene niet met zijne handteekening zou vereeren, — wie weet of de Overijssel niet, even als die van Utrecht, uit schrik voor dat gemis, teruggedeesd waren voor hun besluit? Of is de gouverneur van Utrecht misschien meer kerkelijk dan staatskundig?

Het gemis van de onderteekening brengt dit geene andere verandering, dan dat het eene handteekening minder telt: het bestaat daarom niet minder want niet de onderteekening maakt de beslissing tot een besluit, maar de stemming der staten. Het gemis der onderteekening zal het gewijzigd reglement niet minder aan den koning ter goedkeuring moeten doen onderwerpen.

Men heeft lang van de oude regering gesproken, en haar de schuld van alles gegeven. Men had gelijk; deze heeft ze bevestigd op hare rekening, dat niet te verantwoorden was. Maar minder gelijk had men, toen men zich wonderen van de nieuwe regering maakte. Deze zou een stand brengen. En nu, wat doet de nieuwe regering? zij volgt zeer getrouw de voetstappen der oude en streeft deze soms in hare onverstandige en illiberale maatregelen voorbij.

Het voorschrift der grondwet, waarbij aan de staten der provincien eene zelfstandige, hoewel ondergeschikte, magt werd ingeruimd, scheggen onder de regering van den vorigen koning eene heilwonderlijke Fransche omwenteling. Men had ons zoo gaarne weder in den goeden tijden van: *L'Etat c'est moi*, teruggebragt en men was goed op weg daartoe. Op allerlei wijzen zocht men dus die

magt te breidelen: men dierde dit niet regtstreeks doen, men zocht zijwegen, hopen de, dat die goede, gelovige, vertrouwzame Hollanders het niet merken zouden. Men wist, dat zij niet scherp zagen en zich ligt zand in de oogen lieten werpen. Men gaf daarom aan de gouverneurs eene instructie, door welke men, zooveel mogelijk, de waarborgen, welke de grondwet gaf, verzwakte en ijdel maakte. Men omringde het gebruik van het grondwettig regt der staten van zoo vele hinderpalen, als men bijeen wist te krijgen. En dat men de onderdanigheid der natie en hare zich noemende vertegenwoordiging goed kende, bewees de ondervinding.

Dat men daarbij vrij zenderling te werk ging en dikwelf zeer hechte verschansingen tegen alle nieuwigheden der staten meende gemaakt te hebben, welke, op de keper beschouwd, geene de minste waarde hadden, deed niets ter zaak. Wanneer de vijand zich al door de geschilderde kanonnen der chinezen laat bevreesd maken, waartoe zal men de kosten maken van metalen te laten gieten?

Zoo heeft de grondwet, bij voorbeeld, bepaald, dat geene besluiten der staten in werking mogen gebragt worden dan nadat ze door den koning goedgekeurd zullen zijn. De instructie van den gouverneur acht de goedkeuring van den koning niet voldoende; zij wil ook de onderteekening van den gouverneur, en zegt zelfs, dat deze de uitvoering van het besluit zal uitstellen tot dat de koning beslist hebbe: iets wat al van zelf sprak, daar het toch nimmer zonder diens goedkeuring in werking komen kan.

Wanneer de geheel overbodige formaliteit der onderteekening van den gouverneur, welke men boven die des konings noodzakelijk achtte, had men alleen ten doel, besluiten, welke verbeteringen in het bestaande bevelen te beletten voor den koning te komen. Zouden de staten zoo stout durven zijn, om, wanneer de gouverneur hen met de weigering Zijner Hoog Edel Gestrengens handteekening bedreigde, het besluit te nemen? Men hoopte aldus den koning de moeite der weigering te besparen.

En dat het onder de nieuwe regering gaat als onder de oude, blijkt. De gouverneur van Utrecht zegt, dat, bij ongehoorzaamheid der staten, aan de bevelen

der ministers, voor welke openbaarheid een afschuw is en die zich alleen in werken der duisternis verheugen, hun besluit de eer zijner onderteekening niet hebben zal. En de staten, zoet als lammeren, durven er zelfs niet over beraadslagen, of zij aan een klein weinigje licht den toegang tot hunne vergadering zullen openen.

De gouverneur van Overijssel was niet zoo handig: hij toonde zich wel zeer onwillig om mede te werken tot verbeteringen, wat hem als dienaar van het duisternislevend behoud niet voegt; maar hij liet niet terstond aan de staten zijner provincie de nimmer te overleven smaad zien, welke hun besluit zou treffen, van zijne handteekening niet te mogen hebben.

Het besluit der staten van Overijssel zal nu, zonder het gewone introductie-teeken, voor den koning verschijnen. Deze kan niet anders dan het buiten effect stellen, als zijnde het klaarblijkelijk strijdig met het algemeen belang en met de algemeene wetten. Wie toch twijfelt, of het is strijdig met de algemeene wetten van het behoud, dat de bevelen, zoo der grondwet als der gewone wetgevende magt, behoorlijk in acht genomen worden, en dat men onwettiglijk toegekende regten vernietigt? Is het niet strijdig met het algemeen belang der ministers en hunner kleine schaar van behouders, dat er pogingen aangewend zouden worden, om, bij gebreke eener nieuwe grondwet, de bestaande ten minste niet langer logentaal te doen openstaan, maar tot eene waarheid te maken, die voor zoo ver dit daardoor mogelijk is, vooruitgang en innerlijke kracht te bevorderen? Tot zoo iets, zoo strijdig met de haren antecedenen, mogen onze ministers de handen niet leenen.

Wanneer zal de koning aan de staten kennis geven zijner weigering? Men zal misschien doen als met het besluit der staten van Vriesland, welker verbeteringen, in het vorig jaar vastgesteld, de minister van binnenlandsche zaken (van de drie, die wij sedert een jaar hadden, is ons onbekend) hem als strijdig met alle nederlandsche beginselen van lichtschiytheid en wetsverachtiging heeft doen van de hand wijzen. Men zal eerst de volgende zitting geheel laten voorbijgaan, eer men er hem kennis van geeft, ten einde zij niet den grif in het doek krijgen, daarop nog eens terug te komen.

Men laat misschien zelfs eenige jaren verlopen eer men berigt geeft omtrent de koninklijke beslissing; ook dat is gezien.

Zullen de staten het daarbij laten? — vraagt men ons. Zullen zij, die verklaard hebben, dat het bestaande reglement niet enkel onverstandig — want op die kleinigheid let men bij ons weinig — maar volstrekt ongrondwettig is, zoodat de door hen afgelegde eed hun verbiedt daaraan te gehoorzamen? — zullen zij dat reglement, echter, in het vervolg als verbindend beschouwen en opvolgen? Ongetwijfeld: als lammeren zullen zij zich laten leiden waarheen de herder wil, . . . en hun eed? men weet immers sedert lang, *qu'avec le ciel il y a des accommodemens.*

Buitenlandsche berigten.

ITALIE.

Rome, 20 juli. Kardinaal Gizzi is, eindelijk — verzekert men — tot minister van buitenlandsche zaken, gelijk mede tot staatsbestuurder en minister-president benoemd. De feesten ter gelegenheid der amnestie duurden nog voort; de paus heeft, echter, den wensch te kennen gegeven, dat zij eindelijk moeten ophouden.

PRUISSEN.

Berlijn, 26 juli. De „Open-brief“ des koninga van Denemarken, de openbare bekentenis van het voornemen, om de tot dusverre in Sleeswijk-Holstein bestaande erfvolgving omver te werpen en aan den vrouwelijken stam der koninklijke huise de opvolging in beide hertogdommen te verzekeren, — zulk een stap kan niet zonder overleg en zonder reserve van zekere concessien of beloften gewaagd zijn. Men twijfelt niet, of Frankrijk en Engeland hebben daarmede overeenstemmende aanmoedigingen doen werken. Voor Duitschland is deze toestand zeer kritiek. Er is geene sprake van een klein stuk land, — ofschoon ook het geen bekoorlijk uitzigt ware, de schoonste haven der deutsche Oostzee misschien dra in Ruslands handen en den tsaar als bondsijd te moeten zien, — maar er is kwestie van onze waardigheid en onte eer. Gelukkig, bezitten wij een koning, wiens duitche zin en trouw tegen het dankbaarlijk nog altijd bestaande rijk der deutsche natie boren alle twijfeling verheven is. De staatkunde, welke tijdens het vervallende oude rijk heerschte en in 1807 zoo bitterlijk geboet werd; die, wanneer wij zekere brieven van Pozzo di Borgo gelooft mogen, in 1828 andermaal kwam spreken, om ons in verlegenheid te brengen en te verleiden, heeft hier niets gevaarlijks hoegenaamd. Ongetwijfeld zal ons gezantschap op den bondsdag instructien bekomen, welke, zoodra zij publiek zullen worden, op den eenstemmigen bijval der duitche natie mogen rekenen. Op den „openen brief“ zal men, voorzeker een „open“ antwoord geven en men zal verklaren, dat men de der grondwet getrouwe mannen van Holstein tegen alle aandrang van de zijde van Denemarken van bondswege zal beschermen. Het is noodzakelijk voor de vloten, differentiaal-regten, enz. Willen wij als natie geacht zijn, zoo moet het eerste zijn, wat wij doen, toonen, dat het ons ernst is zulks te willen; dat wij het willen als mannen van eer, met ter zijde stelling van alle vergaansche goeden, hetwelk niets is bij de eer. Het volk zal voorafvergeestelofteentien en de op handen zijnde rijkzalenden zullen zich slechts te verheugen hebben, dat zij bij hunne eerste bijeenkomst bewijzen kunnen geven van bereidvaardige vrijgevigheid. In de hertogdommen heerscht en openbaar zich een vast, wil, die zich niet zal verloochenen. Houdt Duitschland in dit geval zijn recht vast, dan doet het daarmede eenen grooten stap voor deszelfs politieke waarde en waardigheid, welke het ook in zijne handelsbetrekkingen te stade zal komen; buigt het, daarentegen, zoo moet alle gespraak over „navigatie-akten“ enz. het Duitschland als ijdel geklep beschijnen.

Berlijn, 27 juli. Men kwam heden in gronten getale hier te zamen in de zaal van het stadhuys, om te beraadslagen over eene petitie in de Sleeswijk-Holsteinsche kwestie; gendarmerie en politie belette

den evenwel de uitvoering van dit plan; men trok daarop naar de nabijgelegen »Rijnlands-zaal“ tot het bedoelde einde; ook daar verscheen de politie en drong tot niteengaan; de vergadering meende, echter, in haar recht te zijn, en gaf aan dien drang geen gehoor. De politie werd daarop door 500 leden geleid en zal heden naar Karlsruhe afgaan. Nadat later de vergadering tot op 6 à 8 man niteengestaan was, verscheen de politie andermaal en diemaal met een groot blaasboek (een soort van *SWARTE BOEK?*); daar zij, evenwel, zag, dat de vergadering zoo klein was geworden, verwonderde zij zich niet met de opmerking, dat men aan de onderteekening der petitie verder geene hinderpalen meer in den weg zou stellen.

Keulen, 29 juli. Ten 9 ure 36 minuten des avonds hebben wij hier op onderscheidene plaatsen eene aardbeving, van het noorden naar het zuiden gaande, waargenomen, zoodat een huis, in de Peterstraat gelegen, tweemaal over in eens voor- en achteruit gegaan moet zijn.

— Te Sieburg heeft men dezelfde aardbeving bespeurd, welke eenige sekonden aanhield en zoo hevig was, dat verscheidene lieden uit den slaap werden wakker geschud.

— In eenen tuin te Keulen zijn de druiven reeds zooverre geturverd, dat er zich aan eenen wijnstok, die reeds zeven jaren oud is, rijpe druiven bevinden.

HOLSTEIN.

Uit Sleeswijk-Holstein, 25 juli. Gisteren heeft de holsteinsche stonden-vergadering met 44 tegen 2 stemmen besloten, een adres aan den koning te richten, bevattende een eerbiedig protest tegen den „bekenden vopen“ brief. Dit adres, met kracht en waardigheid gesteld, is zoo uitgebreid, dat het ruim twee, digt ineen en met zeer kleine letter gedrukte kolommen in de *Kölnische Zeitung* beslaat.

ENGELAND.

Londen, 29 juli (des avonds). Eene aanzienlijke meerderheid heeft zich gisteren avond in het Lagerhuis voor het voorstel van de ministers noemenswaardig verklaard. Men twijfelt thans niet meer of het zal doorgevoerd worden, en wel zonder eenige verandering. Men stemt er over het geheel in, dat het tegenwoordige voorstel een zeer geschikt overgang tot volkomen vrijheid van handel in dit opzigt is. — Eergisteren trok de aandacht vooral de rede van den gewezen eersten minister, sir R. Peel. Het bleek daaruit, dat hij de regering, zooveel mogelijk, steunen wilde; want had hij zich bepaaldelijk en met kracht tegen den maatregel verklaard, waarschijnlijk ware die gevallen, en dan tevens het naarwielijke gezetelde bestuur. Aan den anderen kant was die rede niet van zekere weifeling vrij te pleiten, daar de beroemde staatsman niet scheen te willen toegeven, dat het de beste maatregel was, die genomen kon worden, en ook erkende, dat hij eenen anderen zou hebben voorgeslagen. Sir R. Peel betuigde, echter, dat eene verwerping van den maatregel, in den tegenwoordigen stand der partijen, het land aan verwarring zou bidot geven. Dit wilde hij verhoeden.

FRANKRIJK.

Paris, 29 juli. Met betrekking tot Spanje werd er gisteren veel gesproken van eene uitgebreide zamenzwering, die te Pampelona ontkent zou zijn. In den *Heroldo* van den 2sten leest men thans het volgende daaromtrent.

»Het plan der revolutionairen was, eenigh der brave en getrouwe in Katalonië, in garnizoen liggende troepen te winnen, iets, hetwelk voorzeker niet gemakkelijk te ondernemen was; voorts, bij overrompeling, zich meester te maken van de vestingen van Pampelona en van St. Sebastiaan, om tot grondschepping van de verdere operatiën te dienen; op deze wijze de aandacht van het gouvernement vooral over verscheidene en van elkander verwijderde punten te verdeelen, den toegang tot Kastilië en Gallicië voor de in Portugal uitgeweken Spanjaarden te betreders, en, intusschen, Andalusië met eene aanval uit Gibraltar te trekken bonds revolutionairen te bedreigen.

»Ten einde de soldaten om te koopen heeft men rijkelijk goud onder hen gestrooid; om de revolutionairen aan te moedigen heeft men hen dielsgemaakt, dat zij op de hulp van Engeland en van Portugal konden rekenen. Tenige hoofden van de partij van *Ayacucho* en een aide-de-camp van *Espartero* hebben zich nabij de grenzen doen zien, als gereed om zich aan

het hoofd der beweging te stellen, — de plukke zijn al die plannen mislukt. Zoo te Pampelona als in Katalonië en te St. Sebastiaan hebben al de pogingen der vijanden van de koningin schipbreuk geloden tegen de trouw van het leger, de waakzaamheid van het gouvernement en de veerkracht der overheden. Wij zeggen, de vijanden der koningin want hetgeen de revolutionairen begeren is niet slechts eene staatkundige of kabinets-verandering, het is eene volslagen omwenteling, in al de kracht van het woord.

— Men heeft over Engeland, dat het bewind van Portugal eene wijziging geeft ondergaan. De heer Palmella is aan het hoofd gebleven, doch het ministerie van oorlog is aan den heer *Sa da Bandeira* opgedragen. In Madrid wil men weten, dat deze wijziging allesins door de britsche ambassadeur is bevestigd, en ook, in zeker opzigt, door den echtgenoot der koningin en diens raadman, den dikwerf genoemen *Diaz of Dietz*. — De inkomsten van de kroon zullen aanmerkelijk worden ingekort.

— Uit Foix in het departement de l'Ariège werd het volgende zonderlinge verhaal medegedeeld:

»Onderdaags heeft de diligence van Carcassone op Foix in onze stad twee geestelijke vrouwen, zuster *Reine* en zuster *Heloise*, aangebragt: Zij namen hare intrek in het *Hotel des Voyageurs*, en na eenige oogenblikken van de vermaaijens der evis uitgeren te hebben, gingen zij uit en lieten zij zich den wijzen naar eene, door geestelijke zusters van Nevers gehoude jufvrouwen kostschool. Aldaar door de opzigster ontvangen, ziedt zij te voren tot een klooster, nad den voet der Alpen gelegen, en dat het doel harer zending bestond in het gaen bijeenstellen van liefdegiften, ter voorrening in de kosten van herstellingen aan dat klooster, die een kortelien plaats gehad hebbende brand noodzakelijk had gemaakt. De opzigster beloofde ook de liefdadighe harer kweekelingen te zullen ingepien en de in brengt aan de heilige zusters ter hand te stellen. De volgende dagen gingen zij altijd behoeftig in het nonneugewaad gedost, hare ronde bij de ingezetenen der stad, die den naam hadden van meest edelmoedig te woen, en haar rondgang waartoe men hen zij te voren woude gebrake haar bezoek af te leggen en de van zijnen kant, in hulpvaardigheid niet voor ren wilde onderdoen, maar die zijne leeken van den kansel aanmoedigde, het hunne bij te dragen tot heilige werk, ten eere van de heilige maagd. Zij sprak: die ingeroepen. Zij woonden de minnzaamgezetheid dagelijks bij, en pagenege al den dien zij niet tot haren rondgang besteedden, bragt zij in de kerke door.

»Onder de bezoeken, met welke zij de ingezetenen van Foix verdeden, is vooral opmerkelijk geweest dat, hetwelk zij bragten aan mevrouw *Leveque*, een genoot van eenen advokaat. Zij ondervroegen de dame hoe veel kinderen zij had? — Het antwoord was: — vier, twee zoons en twee dochters. — E mevrouw, het beste, wat gij doen kunt, is van de uwe oudste dochter toe te beschouwen; zij is, zegge zevenien jaar, zij zal tot het deop van hare prof tijd in ons klooster opgenomen kunnen worden. — Mine waarde zusters — zeide die niet weinig verwonderde dame — ik dien er toen wel het uitzien van over te spreken. — De wat uwe zoon betreft, die vrouw, laat ze zendingen worden; welke eene zending loch, zou een man kunnen woenen. Hiermede namen de heilige zusters afscheid. Mevrouw *Leveque* deed het gesprek aan hare man, welke, naar de advokaat, had gebrakt en de wijzen te volgen.

»Twee dagen later verkondigden de heilige zusters dat zij weder gingen afreizen; de maatlor wilde het evenwel voor dien tijd eenige beleefdheid bewijzen, rigte te maken eene eenen maaltijd aan, op welke de geesteliken der stad noodigde. De volgende voerde de diligence de beide heilige zusters naar Toulouse. — Het volgende dag van haar vertrek werd evenwel eenen priester, wien men over dezen maaltijd sprak, opmerking gemaakt, dat alles daarbij zeer wel geweest, maar dat eene zonderlinge bedenking bij haar was aangekomen, te weten: of die geesteliken zusters wel anderdaad vrouwen waren. Ik heb — hij — naast eene van dezelfde gezeten, en die al schrikkelijk en drook ook nog al tamelijk wel

te winnen. Men mag, waarlijk, zeggen, en te recht hopen, dat niet zulke achterlijke en ijdele staatkunde, de heer THIRS en de heer BARROT nooit eene kernige oppositie of een krachtig ministerie zullen vormen, leiden of voorstaan. Maar, gelooven wij dat de heer THIRS en de heer GUIZOT de trolsche roeping van het liberalismus hebben miskend, zoo is het niet om den heer GUIZOT te prijzen, of om te verkondigen, dat hij het pad heeft gevonden, hetwelk zij hebben gemist. Integendeel, de minister, zoo wel als zijne wederpartij, schijnt den sleutel der toekomst te hebben verloren. Zijnen dag uit te leven, schijnt zijn eenig doel; zijn ministerieel bewind te rekken, ernstige hindernissen van zijn pad te verwijderen en behendig het spel van magt te spelen, wat betreft het zegenieren over zijne tegenstanders, — dit schijnt het oogmerk des franschen ministers.

Doeh, is een fransch ministerie zoo zwak in het hernieuwen, — een fransch aanvoerder van oppositie ziet zich ook belemmerd. Zelfs geen voorstel kan worden gedaan, tenzij een zeker aantal der vaste commissies het goedkeure; en alsoo kan een vraagstuk niet alleen worden ter zijde gesteld, maar zelfs alle gewagmaking van hetzelfde belet. Voeg hierbij, dat de wet associatiën verbiedt; eer wij komen tot de conclusie, dat de publieke meening in Frankrijk geboeid en verlamd is, of onder voogdij wordt gehouden, opzigtens alle nuttige doeleinden; terwijl voor oorlogskreten of revolutionaire uitbarstingen, of voor eenig dwaas of buitensporig gebruik van deszelfs vermogen, zij steeds dezelfde vrijheid en grooter prikkels heeft dan ooit. Dit despotismus — want het is niets anders — af te schudden, ziedaar de taak welke aan de fransche vrijzinnige oppositie is opgelegd. Maar, ongelukkig, schijnt zij weinig roeping te gevoelen voor zoodanige noodwendigheid of pligt. Hare voorname bezorgdheid uit zich in het schrbenwen tegen Engeland en geroep om vermeerdering der vloot, om oprigting van vestingen; ten bekoove van deze of andere partij of oogmerken vleit men de monopolisten en het beperkt kiesligchaam, in plaats van te streven naar uitbreiding van het kiesregt en het rigten der publieke opinie op ware levensbetangen. En wat vrijen handel aangaat, deze is een ijdele wensch zoo lang het fransche kiesligchaam blijft gelijk het thans is. Op uitbreiding der algemeene vrijheid of verlichting van den publieken geest is even weinig uitzigt. Vrije handel, financiële verbetering of vrijzinniger regering waren onmogelijk in Engeland, tot dat de roep om reform opging; daarin lag de verwezenlijking dier wenschen.

Zonder eene gelijksortige verandering in Frankrijk moesten de zaken haren gewonen loop volgen; verkwisting, afpersingen, omkoopung; geene spaarzaamheid, geene verbetering, geene omhelzing zelfs van een vrijzinnig denkbeeld; het land gestuit in deszelfs ontwikkeling, uitgeput in deszelfs bronnen en verlamd of bedweld in deszelfs geest.

Bijdragen tot de mysteriën van de geneeskundige praktijk.

In de *Arnhemse Courant* van 2 oktober 1842 heeft Arnhem's zeer kundige geneesheer SCHULTZMA in kernachtige taal betoogd, dat de kwakzalverij niet alleen onder de onbevoegden, dat is ongepromoveerden, plaats vindt, maar dat er ook werkelijk gepromoveerden gevonden worden, die in weerwil daarvan toch kwakzalvers zijn, en van dezen zeide de beroemde arts bij die gelegenheid, niet zonder reden, dat het wat te zeggen is als zulke mannen met hun diploma in de hand, het *ius occidendi* in den uitgebreidsten zin appliceren en den bal zoodanig mislaan, dat de aandachtige toeschouwer er van rilt en beeft; en waarom? omdat juist de verregaande onkunde van die valsche profeten de eenige oorzaak is, dat de geneeskunde, in weerwil van hare reuzenschreden, in de laatste jaren gedaan, haar krediet verliest, waarvan het gevolg is, dat het geborneerd gedeelte van het publiek, dat niet in staat is om behoorlijk te specialiseren, maar altijd generaliseert, door eene jammerlijke ondervinding geleerd, nu ieder wetenschappelijken geneesheer veracht, en zich grelij in de armen werpt, van oningewijden en onbegrijpelijk kwakzalvers. Het volgende geval strekke tot bewijs van dat gezegde.

In het begin dezes jaars werd door mij in het dorp

Cromvoirt eene vrouw verlost van eenen knaap; die eene hazelip had. Ik stelde de ouders, die natuurlijkerwijze daarover zeer bedroefd waren, gerust, door de belofte, dat ik het kind, als het eenige maanden oud zoude zijn, van dat wanstaltig gebrek zoude bevrijden, zoo als ik trouwens reeds meermalen met goed succes had gedaan. Doch wat gebeurt er? Zeker doot (1) te Hertogenbosch heeft eene hoefe in de gemeente Vught, verwaarts hij dikwerf in de week een uitstapje maakt. Toevallig woonde de ouders van de bedroefde kraamvrouw op die hoefe, en alsoo gebeurde het, dat Zijne Geleerdheid, zich eens op die hoefe bevindende, hem door zijne hoefenaars een en ander van het ongelukkig kind, door hunne dochter ter wereld gebragt, werd verhaald. Hij verzocht, dat, op eenen bepaalden dag, de ouders met het kind zich daar zouden bevinden.

Ah! mon Dieu! zeide toen de doctoor, dat valt nog zeer gelukkig uit: mijn schoonzoon, die doctoor in drie vakken is en sedert een jaar te Hertogenbosch woont, is zeer knap, hij is (het wel lezer!) een jaar lang te Parijs geweest en heeft daar het fijne van de kunst afgezien; hem zal ik over eenigen tijd herwaarts brengen en hij zal het kindje in een oogenblik en volgens de kunst genezen. Ofschoon de vrouw steeds beweerde, dat ik die taak op mij genomen had en zij zeer veel vertrouwen op mij stelde, lieten die twee heeren niets onbeproefd om de eenvoudige ouders te persuadieren, dat niet ik, maar zij beiden het kind zouden opereren, en boden ten laatste aan, de kunstbewerking voor de helft van den prijs te doen, dien ik zou vorderen. Dit alles geroegd bij eene menigte van ongerijmdheden en eigen taf, welke die twee heeren den goeden zielen diets maakten en dat te breedvoerig en te laag is om er bij stil te staan, vond ingang bij die eenvoudige landlieden, en men stond, ofschoon met een benaamd hart, toe, dat de drievoudige, ofschoon nog jonge doctoor, de operatie zoude verrigten. Hoe liet zij, de doctorale schoonzoon werd door den doctoralen schoon-papa, die het wild voor hem had opgespoord, in het begin van mei naar het wicthje geleid; — en nu verrigte de kunstenaar, onder toezigt en medehulp van schoon-papa, de operatie, die, volgens het verhaal van de ouders en andere getuigen, meer als een half uur duurde, de zelfre, echter, mislukte geheel en al. Drie dagen later beproefden zij dezelve op nieuw, doch dezelve mislukte andermaal; wederom drie dagen daarna deden zij dezelve ten derde male, en daar zij de gemaakte wondranden maar niet door de in zulke gevallen altijd gebruikelijke heekkundige spelden konden vereenigd houden, bezigde de man, met goedvinden van papa, om zeker van de zaak te zijn, een paaf grove, zeer stevige bakerspelden (welke bij die soort van menschen gewoonlijk niet van de fijnste kwaliteit zijn) en ging toen over tot de omwinding. Vier dagen daarna het kind wederomde, bemerkten zij, dat hunne pogingen wederom ten nutte waren mislukt en de wondranden, in weerwil daarvan, nog niet waren vereenigd. — Hoe kwam dat? zal men wellicht vragen; eene geopereerde hazelip is immers toch gewoonlijk in vier of vijf dagen zooveer genezen, dat de naalden kunnen worden weggenomen. Ik zal het u zeggen, lezer! Omdat de operator, die ten minste *Ugchamelijk* een jaar te Parijs geweest is, niet wist, dat men, in geval er een bride (eene vleschachtige zelfstandigheid, die de bereijp, tegennatuurlijk aan den tandkassenrand verbond) bestaat, zoo als hier plaats had, dat men moet verwijderen, om de spanning der lippen, welke die bride veroorzaakt, te doen ophouden, en bij verzuim waarvan de operatie noodwendig moet mislukken. Indien de operator te Leiden maar opererkonig geweest was, dan had hij dit van professor *van der Schueren* verschillende malen kunnen leeren, en nu hij *citro et jucunde* had willen opereren, dan had hij maar eenigen tijd, in plaats van naar Parijs te gaan, de zeer belangrijke heekkundige kliniek van professor *van der Schueren* te Amsterdam moeten volgen. Deze had hem zeker op zulke kleinigheden, welke echter van het grootste belang zijn, opmerkzaam gemaakt; dese zou hem genoeg onderrigt hebben hoe men eene eenvoudige hazelip opereert. — Doch neen; de operator moest immers kunnen zeggen: *et ego in Arcadia*. Nu ik gun Zijne Ed. gaarne, dat hij zich daarop beroeme; doch indien ik den man eenen goeden raad geven mag,

(1) Gaarne zoude ik 's mans naam noemen, zoo ook die van zijnen schoonzoon, doch: *nomina sunt odiosa*.

dat hij dan voortaan voortdiger moege zijn bij het doen van zijne operatiën, en dezelve voort te doen bestuderen, opdat hij niet een mal figuur make en geen aanleiding moege geven, dat eentondige en geborneerde lieden, het credit van de mannen van de kunst verheerende en in hunne onvoordigheid over allen even ongunstig als over hem denkende, niet verder hunne heefing streven tot eenen bakeren te Heel, een geldversch depp aan de Maas, in de nabijheid van 's Bosch, wonende onbevoegde en ruwen kwakzalver, om, gelijk hier gehand is, door deze de operatie met succes te laten verrigten en om dezen ruwen empiricus niet verder in gelegenheid te stellen dat hij een triplex doctoor beschaame. De Hamel geve, dat die twee heeren mij gelooven, dat kuiperij en intriguenimmer tot eene goede uitkomst leiden.

Ik eindig met hetgeen doctoor *van der Schueren* verder in het bovengenoemde nummer van deze Courant, zegt, namelijk, dat zoowel de onbevoegde als de bevoegde kwakzalvers eene plaag aan der menschheid, en het volkomen, met dien geleerden arts eens, dat van de eerste soort ons de verlossing kan verlossen, men namelijk dezelve maar wil toepassen; maar het niet eens met Zijne Ed. als hij zegt, dat ons misschien niets van de bevoegde kwakzalvers kan verlossen als de maatregel, om niemand tot studie toe te laten, als dezulken, die bevoezen kunnen geven van eenen helderen geest, en een goed karakter, daar ik veelver van meening ben, dat, ten einde van die plaag verlost te worden, men niet zoo zeer moet onderzoeken, hoedaanig de leerlingen toegerust zijn als zij de gelegenheid, om te worden, maar zeer streng en accuraat moet onderzoeken hoe het men hen gelegen is als zij de akademie of klinische school verlaten, en hoe zij, na het verlaten daarvan, zich verder hebben geoesend. Dit dankt mij is, mij en waarborg ter bekoming van kundige geneesheeren en heekmeesters, en dit is het middel om ons van de bevoegde kwakzalvers te verlossen.

Arnhem, juli 1846. N. S. B. LANDEMAN.

Genees-, heel- en vroedmeester.

Oververtien.

NB. NB. aangekondigde VERKOPING van het LEDIGEN der GEHEIME GEMAKKEN, enz., zal voorerst geopen vinden.

De HOFSTEDEN

- 1. De HOFSTEDEN, behoorende aan de Wed. P. LUBBERS, c. z., te Westervoort; groot Roeden, met POOTSEDE, op de gemeente, groot Roeden; bij inzet gebragt tot f 1400.
- 2. Een stukje BOUWLAND, groot 12 Roeden en 50 Ellen, genaamd de *Hoefe*, op de gemeente, op f 175.
- 3. Eene dubbele BANK van 10 ZITPLAATSEN in de Hervormde Kerk aldaar.

Te Haar tegen 1. November 1846

Een hospitaal HEERENHUIS, met valsende differentie, meest alle kranken en gepijnde, en een KEUKEN, KEIJER, ZOLDER, TUINTJE, ONPLAATS, en verdere GEMAKKEN; des verkiezers met of zonder STALLING en KOETSHUIS; staande op een der mooiste standten aan het dorp te Arnhem. Met fransche en andere talen te spreken.

Marktprisen.

Arnhem, 31 juli 1846.
Oude Weide van f 9.25 tot f 12.25; Nieuwe Weide van f 9.25 tot f 12.00; Rogge van f 2.25 tot f 9.15; Bolken van f 2.75 tot f 5.00; haver van f 2.00 tot f 5.00; Kogge van f 2.00 tot f 5.00; Witte Boonen van f 0.00 tot f 0.00; Paas Boonen van f 0.00 tot f 0.00; Graan van f 0.00 tot f 0.00; Groene Boonen van f 0.00 tot f 0.00; Erwtten van f 0.00 tot f 0.00; Koolzaad van f 9.25 tot f 9.75; Avelzaad van f 0.00 tot f 0.00; Klaver van f 0.00 tot f 0.00; Aardappelen van f 2.00 tot f 2.00; Boter van f 0.75 tot f 0.80; Eit sand.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 1 Aug. FET'S Palm 5 Buim; gew. 5 D. gov. Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdr.